

Εἶτα δέ, χαιρετίσασα αὐτὸν διὰ φιλικού μειδιήματος.

— Νὰ ἔρχεσαι, ἀδελφέ μου, εἶπε, νὰ ἔρχεσαι ἀμέσως ὅταν σὰς προσκαλῶ.

— Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα διὰ τὴν εὐνοίαν, μετὴν ὁποῖαν με περιβάλλει, ἀπήντησεν ὁ Μαλκράφτ ὑποκλινάμενος.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἐξῆλθεν.

— Ἡ Ἰσαβέλλα εἶνε κακοῦργος γυνὴ! εἶπεν εἰσελθὼν εἰς τὸ κελλὶον τοῦ. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἀπεδιώξα πάντα κίνδυνον... Ἀς στείλῃ τώρα ὅσους θέλει ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς εἰς Παρίσιους διὰ νὰ τοὺς συλλάβουν.

Ὁ Μαλκράφτ ἐπὶ τινὰς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας δὲν ἐξῆλθε καθόλου τῆς μονῆς, ἵνα μὴ διεγείρῃ ὑπόνοιαν. Οὐχ ἤττον καθ' ἑκάστην, ἀνθρωπὸς τις, ἀφωσιωμένος αὐτῷ, ὃν εἶχεν εὐεργετήσῃ, μετέβαινεν εἰς Λανζαί καὶ ἐπληροφορεῖτο περὶ τῆς ὑγείας τοῦ Ὀλιβιέρου, ἥτις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐβαινεν ἐπὶ τὰ βελτίω.

— Ὅταν ἐντελῶς θεραπευθῇ, ἐσκέπτετο ὁ μοναχὸς, θὰ μεταβῶμεν εἰς Παρίσιους. Θὰ παρακαλέσω τὸν ἅγιον ἡγούμενον νὰ μ' ἐπιφορτίσῃ διὰ τινος ἀποστολῆς εἴτε διὰ τὸν βασιλέα εἴτε διὰ τὸν στρατάρχην, καὶ τέλος πάντων θ' ἀνακαλύψωμεν τὸ κατὰ φύγιν τῆς Ζολάνδης!...

Ὑπῆρχεν ἐν τῇ μονῇ τῶν Μαρμουτιέρων συνήθειά τις, καθ' ἣν ὥφειλεν ἐναλλάξ μοναχὸς τις ν' ἀγρυπνῇ νυχθήμερον ἐντὸς τοῦ παρεκκλησίου τῆς μονῆς, ὅπως παρέχῃ προθύμως τὴν συνδρομὴν τοῦ ὑψηλοῦ ἐπαγγέλματός του εἰς πᾶσαν τυχὸν ζητούμενην βοήθειαν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς μετὰ τῆς Ἰσαβέλλας συνεντεύξεώς του, ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Μαλκράφτ.

Ὅθεν, ἐνῶ ἐκάθητο ἐν τῇ θέσει τοῦ βεβουλισμένου εἰς τὰς σκέψεις αὐτοῦ, ἡσθάνθη ἐλαφρὸν κτύπημα ἐπὶ τῶν ὤμων του.

Ὁ Μαλκράφτ ἐστράφη πάραυτα καὶ εἶδε τὸν ἀδελφὸν Ἰουστινιανόν.

— Συγγνώμην, ἀδελφέ Θεόδημε, εἶπεν, ἂν διετάρξα τὴν ἡσυχίαν σου. Ἀλλὰ μία ψυχὴ πνέει τὰ λοιπὰ ἐδῶ πλησίον καὶ ἦλθον νὰ ζητήσωσι τὴν βοήθειάν σου.

Ὁ Μαλκράφτ ἠγέρθη.

— Ποῦ πρέπει νὰ μεταβῶ; εἶπεν.

— Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιάκ, ἀδελφέ μου.

Ὁ Μαλκράφτ ἀνεσκήρτησεν.

— Μήπως ὁ κύριος οὗτος διήλθε τὴν νύκτα ἐν ὀργίοις;...

— Ὁχι αὐτός, ἀλλ' εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων του. Ἰππεὺς τις, ὅστις περιμένει εἰς τὴν θύραν τῆς μονῆς, ἦλθεν ἐνταῦθα πρὸ ὀλίγου καὶ μοι εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ σπεύσῃς.

— Τότε δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν οὕτε στιγμήν.

Καί ὁ Μαλκράφτ ἐξῆλθε τοῦ παρεκκλησίου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Ὅντως ἱπποκόμος τις ἐκ τῶν τοῦ Δὲ Ζιάκ ἀνέμενεν ἐν τῇ θύρᾳ τῆς μονῆς, κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς ρωμαλέον τινὰ ἵππον.

— Σὰς εἰδοποίησαν, ἄγχι καλόγηρε; εἶπεν ὁ ἱπποκόμος, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Μαλκράφτ.

— Ναί, τέκνον μου.

— Σεῖς θὰ με ἀκολουθήσετε εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου μου;

— Ἐγώ, τέκνον μου.

— Λοιπὸν γρήγορα, πάτερ μου, γρήγορα.

Πάραυτα δ' ἀμφότεροι ἐπήδησαν ἐπὶ τῶν ἵππων τῶν καὶ διηυθύνθησαν καλπάζοντες πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ Ζιάκ.

Ἡ Ζολάνδη, ὀδηγηθεῖσα παρὰ τοῦ Ἀμερίκου ἐν τινὶ πολυτελεῖ ὁωματίῳ, ἔνθα ἀνέμενον αὐτὴν δύο ὑπηρετρίαι, ἐπὶ τούτῳ τοποθετηθεῖσαι ἐκεῖ, ἐξεδύθη, βοηθούμενη ὑπ' αὐτῶν καὶ κατεκλίθη πάραυτα, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προσφέρῃ.

Ἡ δυστυχὴς νέα διήλθε νύκτα φοικῶδη καὶ μόλις περὶ τὴν πρωΐαν ἀπεκοιμήθη.

Σφοδρὸς πυρετὸς κατέτρωγεν αὐτήν.

Ἦτο ἀληθῶς λυπηρὸν νὰ βλέπῃ τις τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο σῶμα κατατρυχόμενον ὑπὸ τῶν σπασμῶν τοῦ πυρετοῦ.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ Ζιάκ ἦλθεν ὅπως πληροφορηθῇ περὶ τῆς αἰχμαλώτου του καὶ μεγάλως ἐταράχθη διὰ τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας τῆς.

Ὁ Ζιάκ μετεκαλέσατο πάραυτα ἐκ Τουραίνης τὸν περιφημότερον ἱατρὸν τῆς πόλεως ἐκεῖνης, ὅστις, ἐλθὼν, ἀπεφώνησεν ὅτι ἡ ἀσθενὴς διέτρεχε τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων.

— Ὁ διάβολος νὰ με πάρῃ ἂν γνωρίζουν τίποτε αὐτοὶ οἱ ἀγύρται! ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ πλήρης ὀργῆς.

Ἀλλ' ὁ πυρετὸς δὲν κατέπαυε καὶ ἡ Ζολάνδη ἔκκειτο ἀκίνητος ἐπὶ τῆς κλίνης.

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ἱπποκόμος τοῦ Ζιάκ εἶχε ζητήσει τὸν Μαλκράφτ ἐν τῇ μονῇ τῶν Μαρμουτιέρων, ἡ ὑγεία τῆς Ζολάνδης εἶχε κατὰ τι βελτιωθῇ.

Ἐφαίνετο μὲν ἥρεμος, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀποχαυνωθέντες, εἶχον ἀπολέσει τὴν ζωηρότητα τῶν.

Δὲν φαίνεται ὅτι ἡ θέσις τῆς ἐβελτιώθη, ἱατρὲ; ἠρώτησεν ὁ Ζιάκ τὸν ἱατρὸν.

— Ἀν, μετὰ τινὰς ὥρας, ἡ ἀσθενεία τῆς δὲν λάβῃ σταθερὰν τροπὴν ἐπὶ τὰ βελτίω, ἀπόψε χωρὶς ἄλλο θ' ἀποθάνῃ. Σὰς το διαβεβαιῶ ἐγώ, κύριε.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Ζολάνδη διέστειλε μετὰ κόπου τὰ χεῖλη, ὥς εἰ θέλουσα νὰ ὁμιλήσῃ.

Ὁ Ζιάκ ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν.

— Θ' ἀποθάνω!... ἐψιθύρισεν ἡ δυστυχὴς διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης... νὰ καλέσετε... ἕνα... ἱερέα!...

Ὁ Ζιάκ ἐστράφη πρὸς τὸν ἱατρὸν.

— Τί λέγει; εἶπεν, ἱερέα;...

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός. Εἶνε ἁμαρτία νὰ ἀφήσητε ν' ἀποθάνῃ ἡ ψυχὴ αὕτη ἄνευ ἱερέως!

Ὁ Ζιάκ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ὁ ἐφημέριός μου δὲν εἶν' ἐδῶ, εἶπεν.

— Ἡ μονὴ τῶν Μαρμουτιέρων εἶνε πολὺ πλησίον, κύριε, καὶ δύνασθε...

— Ἔστω! ἀφοῦ τὸ θέλετε.

Καί, καλέσας ἕνα τῶν ἱπποκόμων του,

διέταξεν αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν μονὴν καὶ νὰ ὀδηγήσῃ ἐκεῖ μοναχόν τινα.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Μαλκράφτ εἰσῆρχετο εἰς τὸ ὁματίον τῆς Ζολάνδης.

Ἐπεταί συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Εἶπομεν, ὅτι οἱ τέσσαρες εἰνούμενοι, ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν τελετὴν, εἶχον ἀντικατασταθῇ ὑπὸ ἐλθετῶν· πλὴν, ἅμα λυθείσης τῆς συνεδρίας τῆς συνελεύσεως, παρὰ τὴν προξενουμένην αὐτοῖς ἀνίαν, παρρημώμενοι ὑπὸ τῆς ἐπικρατεστερᾶς ἐπιθυμίας νὰ δυσαρεστήσωσι τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα, ἀνακοινοῦντες αὐτῇ τὸν θρίαμβον τοῦ βασιλέως, ἐπανάλαβον τὴν φρούρησιν τοῦ δουκὸς, οἱ μὲν Σχομβέργ καὶ δ' Ἐπερών ἐν τῷ προθαλάμῳ, οἱ δὲ Μωζιρόν καὶ Κουέλος ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτοῦ.

Ὁ Φραγκίσκος ἐπίσης ἐπάσχεν ἐκ θανασίμου ἀνίας, διπλασιαζομένης ἐκ τῆς ἀνησυχίας του, τὴν ὁποῖαν ἡ συνδιάλεξις τῶν κυρίων φυλάκων του δὲν ἦτο κατάλληλος νὰ διασκεδάσῃ.

— Ἀκουσον, ἔλεγεν ὁ Κουέλος πρὸς τὸν Μωζιρόν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ θαλάμου, ὡς ἐὰν μὴ παρευρίσκετο ὁ πρίγκηψ, ἀκουσον, Μωζιρόν, πρὸς μίαν μόνης ὥρας ἀρχίζω νὰ ἐκτιμῶ τὸν φίλον μας Βαλοᾶ· τῇ ἀληθείᾳ εἶναι μέγας πολιτικός.

— Ἐξήγησον τοὺς λόγους σου, ἀπεκρίθη ὁ Μωζιρόν, ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ μακρὰς καθέδρας.

— Ὁ βασιλεὺς ἐλάλησε φανερώς περὶ συνωμοσίας, ὥστε τὴν ἀπέκρυπτεν· ἐὰν δὲ τὴν ἀπέκρυπτε, θὰ τὴν ἐφοβέτο· ἀφοῦ ὁμως λαλεῖ φανερώς περὶ αὐτῆς, σημαίνει, ὅτι δὲν τὴν φοβεῖται πλέον.

— Εἶναι λογικόν, ἀπεκρίθη ὁ Μωζιρόν.

— Καὶ ἂν δὲν τὴν φοβεῖται, θὰ τὴν τιμωρήσῃ· γινώσκεις τὸν Βαλοᾶ· ἔχει πλεῖστα προτερήματα, πλὴν τῆς ἐπισεικίας.

— Σύμφωνος.

— Ἐὰν, λοιπὸν, τιμωρήσῃ τὴν συνωμοσίαν, θὰ το πράξῃ, διὰ δίκης· ἐὰν δὲ γίνῃ δίκη, θέλωμεν ἀπολαύσει, ἄνευ ἀνησυχιῶν, δευτέρας παραστάσεως τῆς ὑποθέσεως τοῦ Ἀμβοᾶζ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ὥραϊον θέαμα!

— Ναί, ἐν τῷ ὁποίῳ αἱ θέσεις ἡμῶν εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ὀρισμέναι ἐκτὸς ἐάν...

— Ἀς ἴδωμεν τὸ ἐκτὸς ἐάν.

— Ἐκτὸς ἐάν... εἶναι εἰσέτι δυνατὸν... ἐκτὸς ἐάν παραιτήσῃ τοὺς δικαστικούς τύπους, ἕνεκα τῆς θέσεως τῶν κατηγορουμένων, καὶ διορθώσῃ τὰ πράγματα οἰκογενειακῶς.

— Εἶμαι τῆς τελευταίας γνώμης, εἶπεν ὁ Μωζιρόν· αὐτὰ τὰ πράγματα διευθετοῦνται ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἡ δὲ προκειμένη συνωμοσία εἶναι ὑπόθεσις οἰκογενειακή.

— Ὁ Αὐριλὺ προσέβλεψε τὸν πρίγκηπα ἀνήσυχος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, τοῦτο ἐγὼ ἤξεύρω, ὅτι, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ βασιλέως, δὲν ἤθελον φεισθῇ τῶν ὑψηλῶν κεφαλῶν· διότι, τῇ ἀληθείᾳ, αὐτοὶ οἱ κύριοι εἶναι διπλάσιως ἔνοχοι, φανταζόμενοι, ὅτι ἐπιτρέπεται αὐτοῖς νὰ συνομοτῶσι. Λέγω, λοιπόν, ὅτι θὰ αἰμάτων ἕνα ἢ δύο τούτων, μάλιστα δ' ἕνα, ἀλλὰ τελειωτικῶς· ἔπειτα θὰ ἐπινοήσῃς ὅλον τὸ σκυολόγιον. Ὁ Σηκουάνας εἶναι ἀρκετὰ βαθὺς πλησίον τοῦ Νέλ καί, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ βασιλέως, λόγῳ τιμῆς, δὲν θ' ἀντιστάμην εἰς τὸν πειρασμόν.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ Κουέλος, δὲν θὰ ἦτο κακὸν νὰ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν τὴν περιφρημον ἐφεύρεσιν τῶν σάκκων.

— Τί εἶναι αὕτη ἡ ἐφεύρεσις; ἠρώτησεν ὁ Μωζιρόν.

— Βασιλικὴ φαντασία, χρονολογούμενη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1350 περίπου. Ἐνέκλειον ἄνθρωπον ἐντὸς σάκκου μετὰ τριῶν ἢ τεσσάρων γαλῶν, εἶτα δ' ἔριπτον τὸν σάκκον ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Αἱ γαλαί, αἷτινες δὲν δύναται νὰ ὑποφέρωσι τὴν ὑγρασίαν, μόλις αἰσθανόμεναι τὸ ὕδωρ τοῦ Σηκουάνα, ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν αἷτιον τοῦ δυστυχήματός των, συνέβλινον δ' ἐντὸς τοῦ σάκκου σκηναί, τὰς ὁποίας, δυστυχῶς, δὲν ἠδύνάτο τις νὰ ἰδῇ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, εἶναι πηγὴ ἀνεξάντλητος γνώσεων, Κουέλε, ἡ δὲ συνδιαλέξις σου εἶναι λίαν ἐνδιαφέρουσα.

— Δύναται νὰ μὴ γίνῃ ἐφαρμογὴ ταύτης τῆς ἐφευρέσεως ἐπὶ τῶν ἀρχηγῶν, διότι οὗτοι ἔχουσι πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀποκεφαλίσσεως ἐπὶ δημοσίας πλατείας ἢ τῆς δολοφονίας. Ἡ δύνατο ὅμως νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸ σκυολόγιον, ἐννοῶ τοὺς ἐννοούμενους, τοὺς ἱπποκόμους, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μεγάρων, τοὺς κιθαρωδοὺς...

— Κύριοι, ὑπετραύλισεν ὁ Αὐριλὺ, ὡς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ φόβου.

— Μὴ ἀποκρίνεσαι, Αὐριλὺ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, οἱ λόγοι των δὲν δύνανται ν' ἀπευθύνωνται πρὸς με, ἐπομένως οὔτε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ οἴκου μου· δὲν ἐμπαίζονται οἱ ἐξ αἵματος πρίγκηπες τῆς Γαλλίας.

— Ὅχι, ἀλλὰ μεταχειρίζονται αὐτοὺς σοβαρότερον, εἶπεν ὁ Κουέλος· κόπτουσιν αὐτῶν τὰς κεφαλὰς· ὁ Λουδοβίκος ΙΑ', ὁ μέγας βασιλεὺς, δὲν ἀπεστέρει ἑαυτὸν τῆς ἀπολαύσεως ταύτης! μάρτυς ὁ κύριος δὲ Νεμούρ.

Ἐνῷ οἱ ἐννοούμενοι εἶχον καταλήξει εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ διαλόγου των, ἠκούσθη θόρυβος εἰς τὸν προβαλαμον, εἶτα δ' ἠνεφύθη ἡ θύρα τοῦ θαλάμου καὶ ἐνεφανίσθη ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῆς φλιάς αὐτῆς.

Ὁ Φραγκίσκος ἠγέροθη.

— Μεγαλειότατε, εἶπε, ποιῶμαι ἐκκλησίαν εἰς τὴν ὑμετέραν δικαιοσύνην κατὰ τῆς ἀναξιοπρεποῦς συμπεριφορᾶς τῶν ὑμετέρων ἀνθρώπων.

Ὁ Ἑρρίκος ὁμοῦς ἔδειξεν, ὅτι δὲν εἶδεν, οὔτε ἤκουσε τὸν ἀδελφόν του.

— Καλὴν ἡμέραν, Κουέλε, εἶπεν, ἀσπασθεὶς τὸν ἐννοούμενόν του ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πρεσβῶν· καλὴν ἡμέραν, τέκνον μου, ἡ θέα σου χαροποιεῖ τὴν ψυχὴν μου· καὶ σύ, πτωχέ μου Μωζιρόν, πῶς ἔχεις;

— Ἀνιῶ μέχρι θανάτου, εἶπεν ὁ Μωζιρόν ἐπίστευον, ὅτε ἀνελάμβανον τὴν φρούρησιν τοῦ ἀδελφοῦ σας, ὅτι θὰ ἦτο διασκεδαστικώτερος. Τί ὀχληρὸς πρίγκηψ! εἶναι, τῷ ὄντι, υἱὸς τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς σας;

— Μεγαλειότατε, τὸν ἀκούετε; εἶπεν ὁ Φραγκίσκος· εἶναι, λοιπόν, ἡ βασιλικὴ θέλησίς σας νὰ προσβάλληται ὁ ἀδελφός σας;

— Σιωπῇ, κύριε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, χωρὶς νὰ στραφῇ, δὲν ἀγαπῶ νὰ παραπονῶνται οἱ φυλακισμένοι μου.

— Φυλακισμένος ὅσον θέλετε, ὅστις ὅμως δὲν παύει τοῦ νὰ ἦναι ὑμέτερος...

— Ὁ τίτλος, τὸν ὁποῖον ἐπικαλεῖσθε, συντελεῖ ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀπώλειάν σας ἐν τῷ πνεύματί μου. Ὁ ἀδελφός μου ἔνοχος, εἶναι διπλάσιως ἔνοχος.

— Ἐὰν ὅμως δὲν ἦναι;

— Εἶναι.

— Τίνος ἀδικήματος;

— Ὅτι μοὶ ἀπήρесе, κύριε.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, αἱ οἰκογενειακαὶ ἡμῶν ἐριδες ἔχουσιν ἀνάγκην μαρτύρων;

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε. Φίλοι μου, ἄφετέ με μίαν στιγμὴν νὰ συνδιαλεχθῶ μετὰ τοῦ κυρίου ἀδελφοῦ μου.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος λίαν χαμηλοφώνως τῷ βασιλεῖ, δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ μείνετε ἐν μέσῳ δύο ἐχθρῶν.

— Λαμβάνω μετ' ἑμαυτοῦ τὸν Αὐριλὺ, εἶπεν ὁ Μωζιρόν εἰς τὸ ἕτερον οὖς τοῦ βασιλέως.

— Οἱ δύο εὐπατρίδαι ἤγαγον μετ' ἑαυτῶν Αὐριλὺ, διακαίόμενον ὑπὸ τῆς περιεργείας καὶ πάσχοντα ἐκ τῆς ἀνησυχίας.

— Εἴμεθα μόνοι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Περιέμενον ἀνυπομόνως ταύτην τὴν στιγμὴν.

— Ἐπίσης ἐγώ! Ἄ! ποθεῖτε τὸ στέμμα μου, φίλτατε Ἑτεόκλης; μετεχειρίζεσθε τὴν ἔνωσην ὡς μέσον καὶ τὸ στέμμα σκοπόν. Ἐχρίσθητε εἰς τινὰ γωνίαν τῶν Παρισίων, ἐντὺς ἀποκέντρου ἐκκλησίας, ὅπως αἰφνης φανήτε εἰς τοὺς παρισίνους, στίλβοντες ἐκ τοῦ ἀγίου χρίσματος.

— Οἱμοὶ! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, αἰσθανόμενος τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως βρύνονσαν ἐπ' αὐτόν, ἡ ἑμετέρα Μεγαλειότης δὲν με ἀφίνει νὰ ὁμιλήσω.

— Πρὸς τίνα σκοπόν; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος· ὅπως ψευστῇ ἢ τοῦλάχιστον ὅπως μοὶ εἶπητε γνωστὰ μοὶ ἐπίσης καὶ εἰς ὑμᾶς πράγματα; Ἄλλ' ὅχι, θὰ ἐψεύδεσθε, ἀδελφέ μου, διότι ἡ ὁμολογία τῶν πράξεών σας θὰ ἦτο ὁμολογία, ὅτι εἰσθε ἀξίος θανάτου. Θὰ ἐψεύδεσθε καὶ σὰς ἀπαλλάττω ταύτης τῆς κατασχύνης.

— Ἀδελφέ μου, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ἐξεστηκώς, προτίθεσθε νὰ με ποτίζετε τοιαύτας ὑβρεῖς;

— Τότε, ἐὰν ὅ,τι σὰς λέγω θεωρεῖται προσβλητικόν, ψεύδομαι ἐγώ, ἐπιθυμῶ δὲ ν' ἀποδειχθῶ ψευδόμενος. Ἐμπρός, ὁμιλήσατε, σὰς ἀκούω· πληροφορησάτε με πῶς δὲν εἰσθε ἀπίστος καὶ ἰδίως ἀδέξιος.

— Ἀγνοῶ τί ἐννοεῖ ἡ ἑμετέρα Μεγαλειότης, διότι φαίνεται, ὅτι ἀνέλαβε νὰ μοὶ ὁμιλεῖ αἰνιγματωδῶς.

— Θὰ σας ἐξηγήσω τοὺς λόγους μου, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς· με ἀπειλητικωτάτην φωνήν, ἥτις ἐδόμειε εἰς τὰ ὦτα τοῦ Φραγκίσκου· ναί, συνωμώσατε κατ' ἐμοῦ, ὡς ἄλλοτε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου Καρόλου, τότε μὲν τῇ βοηθείᾳ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, νῦν δὲ τῇ συναρρωγῇ τοῦ δουκὸς δὲ Γκιζη. Ὡραῖον σχέδιον, τὸ ὁποῖον θαυμάζω καὶ τὸ ὁποῖον παρέχει ὑμῖν ἀξιόλογον θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν σφετεριστῶν. Τότε εἴρπετε ὡς ὄφεις, ἐνῷ σήμερον θέλετε νὰ δῆξητε ὡς λέων· μετὰ τὴν ἀπιστίαν, ἡ βία· μετὰ τὸ δηλητήριο, τὸ ζῆφος.

— Τὸ δηλητήριο! Τί ἐννοεῖτε κύριε; ἀνεφώνησεν ὁ Φραγκίσκος, ὡρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ ἀναζητῶν, ὡς ὁ Ἑτεόκλης, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἑρρίκος παρέβαλεν αὐτόν, τὸ μέρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ πληξῇ τὸν Πολυνίκην, διὰ τῶν φλογερῶν βλεμμάτων του, ἐν ἐλλείψει σπαθὸς καὶ μαχαίρας. Ὁποῖον δηλητήριο;

— Τὸ δηλητήριο, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδολοφόνησας τὸν ἀδελφόν μας Κάρολον· τὸ δηλητήριο, τὸ ὁποῖον προωρίζεις διὰ τὸν συνεταῖρόν σου βασιλέα τῆς Ναβάρρας. Εἶναι γνωστόν, μὴ ἀμφιβάλλης, τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο δηλητήριο· ἡ μήτηρ μας ἐποίησατο τοσάκις χρῆσιν αὐτοῦ! Ἀναμφιβόλως δ' ἐνεκα τούτου τοῦ λόγου, παρητήθης αὐτοῦ ὡς πρὸς ἐμὲ καὶ ἠθέλησας νὰ γανθῇς ἀρχηγός, διοικῶν τὸν στρατὸν τῆς Ἐνώσεως. Πλὴν, ἰδὲ με καλῶς κατὰ πρόσωπον, Φραγκίσκε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος, προβάς ἀπειλητικῶς ἐν βῆμα πρὸς τὸν ἀδελφόν του, καὶ πείσθητι, ὅτι ἀνὴρ τῆς κράσεώς σου δὲν θὰ φονεύσει ποτὲ ἀνδρα τῆς ἐμῆς κράσεως.

Ὁ Φραγκίσκος ἐκλονίσθη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς φοβερᾶς ἐπιθέσεως· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς, ἀνευ εὐσπλαγχνίας πρὸς τὸν αἰχμαλώτον, ἐξηκολούθησε·

— Τὸ ζῆφος! τὸ ζῆφος! ἐπεθύμουν νὰ σε ἰδῶ ἐν τῷ θαλάμῳ τούτῳ ἀντιμέτωπον ἐμοῦ μετὰ τὸ ζῆφος εἰς τὴν δεξιάν. Σ' ἐνίκησα ἤδη κατὰ τὴν πονηρίαν, Φραγκίσκε, διότι ἐγὼ ἐπίσης ἠκολούθησα σχολιάς ὁδούς, ὅπως φθάσω μέχρι τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας· πλὴν, ἐδέησε νὰ ὑπερβῶ ἐκείνας τὰς ὁδούς, βρδίζων ἐπὶ τοῦ σώματος ἐκατομμυρίου Πολωνῶν· τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν αἰσιον! Ἐὰν θέλητε νὰ ἦσθε πονηρός, ἐστέ, ἀλλὰ κατ' ὁμοίον τρόπον· ἐὰν θέλητε νὰ με μιμηθῇτε, μιμηθήτε με, κατορθοῦντες νὰ φανῶ μικρός. Αὗται εἶναι βασιλικάι μηχανορραφαί καὶ πονηραί ἀξίαι ἀρχηγῶ. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, λοιπόν, ὅτι εἰς τὴν πονηρίαν ἠττήθης καὶ ὅτι, ἐν νομίμῳ πάλῃ, θὰ ἐφρονέυεσθαι μὴ σκέπτεσθαι, λοιπόν, νὰ παλαίσῃς κατ' οὐδένα τρόπον, διότι ἀπὸ τοῦδε ἐνεργῶ ὡς βασιλεὺς, κύ-

ριος καὶ δεσπότης· ἀπὸ τοῦδε σ' ἐποπτεύω εἰς τὰ διαβήματά σου καὶ σε καταδιώκω εἰς τὰς σκοτεινὰς ἐνεργείας σου· εἰς δὲ τὸν ἐλάχιστον δισταγμὸν, εἰς τὴν ἐλάχιστην μυστικὴν ἐνέργειαν, ἐκτείνω τὴν χεῖρά ἐπὶ σοῦ καὶ σε ρίπτω ἀσπαίροντα ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου μου.

Τοῦτο εἶχον νὰ σοι εἶπω ὡς πρὸς τὰς οἰκογενειακὰς ἡμῶν ὑποθέσεις, ἀδελφέ μου· ἕνεκα τούτου, ἤθελον νὰ σοι λαλήσω κατ' ἰδίαν, Φραγκίσκε, θέλω δὲ διαταξέι τοὺς φίλους μου νὰ σε ἀφήσωσι μόνον ταύτην τὴν νύκτα, ὅπως, ἐν τῇ μοναξίᾳ, μελετήσης τοὺς λόγους μου.

Ἐὰν τῷ ὄντι ἡ νύξ ἦναι καλὸς σύμβουλος, ὡς λέγουσι, θὰ εἶναι ἰδίως διὰ τοὺς πεφυλακισμένους.

— Ὡστε, ἐψιθύρισε ὁ δούξ, ἐξ ἰδιοτροπίας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἕνεκεν ὑπονοίας, ὁμοιαζούσης πρὸς κακὸν ὄνειρον, ἔπεσα ὑπὸ τὴν ὑμέτεραν δυσμένειαν;

— Ὅχι ὑπὸ τὴν δυσμένειαν, Φραγκίσκε, ἀλλ' ὑπὸ τὴν δικαιοσύνην μου.

— Τούλάχιστον ὅμως, Μεγαλειότατε, ὁρίσατε τὸ τέμας τῆς καθείρξεώς μου, ὅπως ἡξέυρω τὴν τύχην μου.

— Ὅταν δικασθῇτε, θὰ τὸ μάθετε.

— Μητέρα μου! δὲν δύναμαι νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου;

— Πρὸς τί; τρία μόνον ἀντίτυπα ὑπῆρχον τοῦ περὶ θήρας βιβλίου, τῶν ὁποίων ἓν ὁ ἀδελφός μου Κάρλος κατέφαγεν — αὕτη εἶναι ἡ ἀκριβὴς λέξις — τῶν δ' ἐτέρων δύο, ἓν εὐρίσκεται εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ ἕτερον εἰς τὸ Λονδίον. Ἀλλως, ἐγὼ δὲν εἶμαι Νεμρωδ, ὡς ὁ ἀτυχὴς ἀδελφός μου. Ὑγίαινε, Φραγκίσκε!

Ὁ πρίγκηψ κατέπεσεν ἐντρομος ἐπὶ ἀνακλίντρου.

Κύριοι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἀνοίξας τὴν θύραν, κύριοι, ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιού ἠτήσατο παρ' ἐμοῦ τὴν ἐλευθερίαν νὰ σκεφθῇ, τὴν νύκτα, ἐπὶ ἀπαντήσεως, τὴν ὁποῖαν ὀφείλει νὰ μοι δώσῃ τὴν πρωΐαν τῆς αὔριον. Λοιπὸν, θ' ἀφήσετε αὐτὸν μόνον ἐν τῷ θαλάμῳ του, ἐκτὸς τῶν προφυλακτικῶν ἐπισκέψεων, τὰς ὁποίας ἐκαστοτε θέλετε κρίνει ἀναγκαίαις. Θέλετε ἴσως εὑρεῖ τὸν ὑμέτερον κρατούμενον ὀλίγον ἐξημμένον, ἕνεκα τῆς μετ' ἐμοῦ συνδιαλέξεώς του· πλὴν ὀφείλετε νὰ ἐνθυμίσθητε, ὅτι ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιού, συνωμοτῶν κατ' ἐμοῦ, παρητήθη τοῦ τίτλου ἀδελφοῦ μου, ἐπομένως δὲν ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα εἰμὴ αἰχμάλωτος καὶ φύλακες· ὄχι ἀβροφροσύνας· ἐὰν ὁ κρατούμενος σὰς δυσχερεστήσῃ, εἰδοποιήσατέ με· ἔχω τὴν Βαστίλλην εἰς τὴν ἐξουσίαν μου καὶ ἐν τῇ Βαστίλλῃ τὸν κύρ Λαυρέντιον Τεστού, τὸν ἱκανώτερον τοῦ κόσμου ἄνθρωπον, ὅπως δαμάζῃ τὰς ἀντάρτιδας φύσεις.

— Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε! ἐψιθύρισε ὁ Φραγκίσκος, καταβαλὼν τελευταίαν προσπάθειαν, ἐνθυμήθητε, ὅτι εἶμαι ὑμέτερος...

— Ἦσθε ἐπίσης ἀδελφός τοῦ Καρόλου Ἐννάτου, νομίζω, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἀλλὰ, τούλάχιστον, ἄς μοι ἀποδοθῶσιν οἱ θεράποντες, οἱ φίλοι μου.

— Παραπονείσθε, ἀφ' οὗ στεροῦμαι τῶν ἐδικῶν μου, ὅπως σὰς δώσω αὐτούς!

Ὁ Ἑρρίκος ἐπ' ἀνέκλεισε τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον τοῦ Φραγκίσκου, ὅστις, ὠχρὸς καὶ κλονούμενος, ὠπισθοχώρησε καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του.

ΜΗ'

Δὲν εἶναι πάντοτε ματαιοπονία ἡ ἀναδίφησης τῶν κενῶν ἐρμαρίων.

Ἡ προηγουμένη σκηνὴ ἤγαγε τὸν δούκα δ' Ἀνζιού νὰ θεωρῇ τὴν θέσιν του ἀπελπιστικὴν.

Οἱ εὐνοούμενοι δὲν εἶχον ἀφήσει αὐτὸν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἐν τῷ Λουδρῷ συμβάντων, ἀλλὰ μάλιστα εἶχον παραστήσει αὐτῷ τὴν ἥτταν τῶν Γκιζη καὶ τὸν θριάμβον τοῦ Ἑρρίκου μετὰ τῆς πραγματικότητος. Ὁ Φραγκίσκος εἶχεν ἀκούσει τοῦ λαοῦ, ἀνευφημοῦντος τὸν βασιλέα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, αὐταὶ δ' αἱ ἀνευφημίαι εἶχον φανῇ αὐτῷ, κατ' ἀρχάς, ἀκατάληπτοι! Ἦσθάνετο ἐκαστὸν ἐγκαταλειμμένον ὑπὸ τῶν σημαντικωτέρων ἀρχηγῶν, οἵτινες ἦσαν ἡναγκασμένοι ν' ἀμυνθῶσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν.

Ἐγκαταλειμμένος ἐπίσης ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του, ἀποδεκατισθείσης διὰ τοῦ δηλητηρίου καὶ τῶν δολοφονιῶν καὶ διηρημένης ὑπὸ τῆς διχονοίας καὶ τῶν παθῶν, ἐστέναζε, στρέφων τὸν νοῦν πρὸς τὸ παρελθόν, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχεν ὑπομνήσει ὁ βασιλεὺς, καὶ σκεπτόμενος, ὅτι, ἐν τῇ κατὰ τοῦ Καρόλου Θ' ἀπλή του, εἶχε τούλάχιστον ἐμπειστευμένους ἢ μᾶλλον θύματα τῆς ἀπάτης του δύο ἀφοσιωμένους ψυχάς, δύο στίλβοντα ξίφη, τὰ ὁποῖα ἐκαλοῦντο Κοκονὰς καὶ Δελαμόλ.

Ἡ θλίψις ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ πλεονεκτιμάτων τινῶν εἶναι τύψις διὰ πολλὰς συνειδήσεις.

Νῦν τὸ πρῶτον ἐν τῷ βίῳ του, ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, αἰσθανόμενος ἐκαστὸν μόνον, ἠσθάνθη εἶδος τύψεως, ὅτι ἐβυσίασε τὸν Δελαμόλ καὶ τὸν Κοκονὰς.

Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ, ἡ ἀδελφὴ του Μαργαρίτα ἠγάπα αὐτὸν καὶ τὸν παρηγόρει· ἀλλὰ πῶς ἀντήμειψε τὴν ἀδελφὴν του;

Ἀπέμενε ἡ μήτηρ του, ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνη, ἥτις ὅμως οὐδέποτε τὸν ἠγάπησεν, ἀλλὰ μετεχειρίσθη αὐτὸν ὡς πάντα ἕτερον ἄλλα δὴ ὡς ὄργανον.

Ἦσθάνετο, ὅτι, παραδιδόμενος εἰς τὰς χεῖρας τῆς μητρός του, δὲν θὰ ἦτο πλέον κύριος ἑαυτοῦ, ὡς τὸ ἔρμαιον τῶν κυμάτων τοῦ ὠκεανοῦ πλοῖον, ἐν ὧρα τρικυμίας.

Ἀνεμνήσθη, ὅτι λίαν προσφάτως εἶχε πλησίον του μίαν ὑπερέταρον πᾶσης ἐτέρας καρδίαν, ἓν ξίφος ὑπερβαῖνον πάντα τὰ ξίφη, ἦτοι τὸν Βουσύ, τὸν ἀνδρεῖον Βουσύ.

Ὅτι ἡσθάνθη τότε ὁ Φραγκίσκος ὁμοίαν πρὸς ἐλεγχον τῆς συνειδήσεως, διότι εἶχε δυσχερεστήσει τὸν Βουσύ, ὅπως εὐχερεστήσῃ τῷ Μονσορῷ· ἠθέλησε δὲ νὰ εὐχερεστήσῃ τῷ Μονσορῷ, διότι οὗτος ἐγίνωσκε τὸ μυστικόν του, ἀλλ' αἰφνης τὸ μυστικόν τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν τῷ βα-

σιλεῖ, ἐπομένως ὁ Μονσορὸς δὲν ἦτο πλέον ἐπιφοβός.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, λοιπὸν, εἶχε ψυχρανθῇ ματαίως μετὰ τοῦ Βουσύ, αὕτη δ' ἡ πράξις του ἦτο, ὡς εἶπεν ἀκολούθως μέγας πολιτικός, πλέον ἡ ἀδίκημα, ἦτο σφάλμα.

Ὅποιον πλεονέκτημα ἤθελεν εἶναι διὰ τὸν πρίγκηπα, εὐρισκόμενον ἐν τοιαύτῃ θέσει, νὰ γινώσκῃ, ὅτι ὁ Βουσύ, εὐγνωμῶν καὶ συνεπῶς πιστός, ὁ ἀήττητος καὶ ἐντιμος Βουσύ, τὸν ὁποῖον πάντες ἠνόουν, ἐπηγρύπνει ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐὰν ὁ Βουσύ ἐπηγρύπνει ἐπ' αὐτοῦ, ἡ μὲν ἀπελευθέρωσις του ἦτο πιθανή, ἡ δ' ἐκδίκησίς του βεβαία.

Πλὴν, ὡς εἶπομεν, ὁ Βουσύ, τρωθεὶς τὴν καρδίαν, ἦτο παρωργισμένος κατὰ τοῦ πρίγκηπος, ὁ δ' αἰχμάλωτος ἔδει νὰ ὑπερβῇ τείχη πεντήκοντα ποδῶν ὕψους, ὅπως φθάσῃ μέχρι τῶν τάφρων, καὶ νὰ θέσῃ ἐκποδὼν τοὺς τέσσαρας εὐνοούμενους τοῦ βασιλέως, ὅπως φθάσῃ εἰς τὸν διάδρομον, χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει, ὅτι αἱ αὐλαὶ ἔδριθον ἐλθετῶν καὶ στρατιωτῶν.

Ἐπλησίαζε μὲν ἐκ δικλείματων εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐβύθιζε τὸ βλέμμα μέχρι τοῦ βάλθους τῶν τάφρων, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὕψος ἡδύνατο νὰ φέρῃ σκοτοδίνην καὶ εἰς γενναίους ἀνδρας, ἐνῷ ὁ δούξ δ' Ἀνζιού δὲν ἡδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὰς σκοτοδίνας.

Ἐκτὸς τούτου, ἀπὸ ὧρας εἰς ὥραν, ἀνὰ εἰς τῶν φυλάκων τοῦ πρίγκηπος εἰσῆρχετο εἰς τὸν θάλαμον χωρὶς δὲ ν' ἀνησυχῇ διὰ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ καὶ ἐνίοτε μάλιστα χωρὶς νὰ τον χαιρετήσῃ, περιήρχετο τὸν θάλαμον, ἀνοίγων τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, ἀναδιφῶν τὰ ἐρμαρία καὶ τὰ κιβώτια, παρατηρῶν ὑπὸ τὴν κλίνην καὶ τὰς τραπέζας, βεβαιούμενος ὅτι καὶ τὰ παραπετάσματα ἦσαν εἰς τὴν προτέραν θέσιν καὶ ὅτι αἱ σινδόνας δὲν εἶχον σχισθῇ καὶ μετασχηματισθῇ εἰς σχοινία.

Ἐνίοτε προέκυπτον καὶ ἀπὸ τῶν παραθύρων, τὸ δ' ἐκ πεντήκοντα ποδῶν ὕψους καθησυχάζεν αὐτούς.

Οἱ εὐνοούμενοι ἐσκέπτοντο ὀρθῶς, ὅτι ὁ πρίγκηψ δὲν ἤθελεν ἀποπειραθῇ νὰ δραπέτευσῃ διὰ τῆς βίας καὶ ὅτι δὲν ἤθελεν ἀποφασίσει ἐπικίνδυνον ἢ δυσχερῆ φυγὴν.

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἦτο ἐστερημένος φαντασίας, ἀλλὰ μάλιστα, ὀφειλομένη νὰ το εἰπώμην, ἡ φαντασία του ἐπεδίεδετο εἰς κοπιώδη ἐργασίαν, ἐνῷ συγχρόνως μετέβαιεν ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τοῦ θαλάμου του εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον, ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς νύκτας, εἶχε παραμείνει ὁ Δελαμόλ, ὅτε ἡ Μαργαρίτα εἶχε δεχθῇ αὐτόν, κατὰ τὴν νύκτα τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ἐνίοτε, ὁ πρίγκηψ προσεκόλλει τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν του ἐπὶ τῶν ὕλων τοῦ πρὸς τὰς τάφρους βλέποντος παραθύρου.

Ἐκείθεν τῶν τάφρων ἐξετείνετο αἰγιαλὸς δεκαπέντε ποδῶν πλάτους καὶ μετ' αὐτὸν ἐφάνετο, ἐν μέσῳ τοῦ σκότους, ἐκτυλισσόμενος ὁ Σηκουάνας, ἡρεμὸς ὡς κάτοπτρον. Εἰς δὲ τὴν ἀντίπεραν ὄχθην αὐτοῦ

ὕψουτο, ὡς ἀκίνητος γίγας, ὁ πύργος τοῦ Νέλ.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού εἶχε παρακολουθήσει ἀπάσας τὰς φάσεις τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου μετὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον πᾶς πεφυλακισμένος παρέχει εἰς τὰ τοιοῦτου εἶδους θεάματα.

Εἶχε παρατηρήσει τὰ θαυμάσια θεάματα τῶν παλαιῶν Παρισίων μετὰ τῶν εἰς ἀπόστασιν ὥρας χρυσιζομένων ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ δύνοντος ἡλίου καὶ ἐπαργυρουμένων ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίνων τῆς σελήνης στεγνῶν τῶν οἰκιῶν εἰτα δέ, βαθυμυδόν, κατελήφθη ὑπὸ μεγίστου τρόμου, ἰδὼν πυκνὰ νέφη καλύπτοντα τὸν οὐρανὸν καὶ προμηνύοντα θύελλαν.

Μεταξὺ τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού ἦτο καὶ ὁ ὑπερβολικὸς φόβος τῶν βροντῶν.

Τότε, θὰ προὔτιμα νὰ παρευρίσκοντο οἱ εὐνοοῦμενοι ἐν αὐτῷ τῷ θαλάμῳ του καὶ ἐὰν ἔτι ἐμελλον νὰ τον προσβάλλωσιν.

Οὐχ ἤττον, δὲν ἐτόλμα νὰ τοὺς καλέσῃ, ἵνα μὴ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὰ σκώμματα αὐτῶν.

Ἐδοκίμασε νὰ κατακληθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ· ἠθέλησε ν' ἀναγνώσῃ, ἀλλὰ τὰ γράμματα ἐστροβίλιζον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὡς μαῦροι διάβολοι· ἐδοκίμασε νὰ πῇ, ἀλλ' ὁ οἶνος τῷ ἐφάνη πικρὸς· ἔψαυσε ἀκροὺς δακτύλους τὴν ἀπὸ τοῦ τοίχου ἡρτημένην κιθάραν τοῦ Αὐριλύ, ἀλλ' ἠσθάνθη, ὅτι οἱ παλμοὶ τῶν χορδῶν ἐπενήργουν κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐπὶ τῶν νεύρων του, ὥστε προὔκालον δάκρυα.

Τότε, ἤρχισε νὰ βλασφημῇ ὡς εἰδωλόλατρης καὶ νὰ θραύῃ πᾶν τὸ προστυχόν.

Ἦτο οἰκογενειακὸν ἐλάττωμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον συνεισθῇ εἰς τὸ Λούβρον.

Οἱ εὐνοοῦμενοι ἡμινηφέζαν τὴν θύραν, ὅπως πληροφορηθῶσι περὶ τοῦ αἰτίου τοῦ θορύβου, πλὴν, ἰδόντες ὅτι ὁ πρίγκηψ διεσκέδαζεν, ἐπανεκλείσαν αὐτήν, ὅπερ ἐδιπλασίασε τὴν ὀργὴν αὐτοῦ.

Μόλις εἶχε θραύσει ἐν κάθισμα, ὅτε ἠκούσθη ἡχος θραυσμένης κρυστάλλου, ταῦτο χρόνως δ' ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἠσθάνθη ὀξὺν πόνον εἰς τὸ ἰσχίον.

Πρώτη αὐτοῦ ἰδέα ὑπῆρξεν, ὅτι εἶχε τραυματισθῇ διὰ πυροβόλου ὄπλου ὑπὸ δολοφόνου τοῦ βασιλέως.

— Ἄ! προδότα! ἔ! ἀνδρε, ἀνεφώνησε, διατάττεις νὰ με πυροβολήσωσιν, ὡς μοι ὑπεσχέθης! Ἄ! ἀπέθανον!

Ἐρρίφθη δ' ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Ἐνῶ ὁμως ἐπιπτεν, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ σκληροῦ ἀντικειμένου, ἀνωμαλοτέρου καὶ ἰδίως μεγαλητέρου σφαίρας τυφεκίου.

— ὦ! μία πέτρα, εἶπε· εἶναι, λοιπόν, βολὴ μικροῦ τηλεβόλου; θὰ ἤκουον ὁμως τὸν κρότον.

Συγχρόνως συνέστειλε καὶ διέστειλε τὴν κνήμην του, ἐβεβαιώθη δ' ὅτι δὲν εἶχε θραυσθῇ τὸ ὅστυν, μολονότι ἠσθάνετο δριμύν πόνον.

Ἐλαβε τὸν λίθον καὶ ἐξήτασε τὴν τετραυρμένην ὕελον τοῦ παραθύρου.

Ὁ λίθος εἶχεν ἐξακοντισθῇ τὸσον ὀρμη-

τικῶς, ὥστε ἡ ὕελος εἶχε μᾶλλον διατρυπηθῇ ἢ θραυσθῇ.

Ὁ λίθος ἐφαίνετο τετυλιγμένος ἐντὸς χάρτου, ἐπομένως αἱ σκέψεις τοῦ δουκὸς ἔλαβον ἄλλοιαν διεύθυνσιν.

Μήπως ὁ λίθος προήρχετο ἀπὸ φίλον καὶ οὐχὶ ἀπὸ ἐχθρόν;

Ἰδρὼς κατέβρεξε τὸ μέτωπόν του, διότι ἐπίσης ἡ ἐλπίς προξενεῖ ἀγωνίαν, ὡς ἡ ἀπελπίσις.

Ὁ δούξ ἐπλησίασεν εἰς τὸ φῶς.

Τῷ ὄντι, ὁ λίθος ἦτο τετυλιγμένος ἐντὸς τεμαχίου χάρτου, συγκρατούμενου διὰ μεταξίνου ὑφάσματος.

Ὁ δούξ, ἐντὸς δευτερολέπτου, ἔσχισε τὸ ὑφάσμα, ἐξετύλιξε τὸν χάρτην καὶ ἀνέγνωσεν· ἠσθάνθη δ' ἐαυτὸν ἀναγεννώμενον.

— Ἐπιστολή, ἐψιθύρισε, ρίψας περὶ ἐαυτὸν λαθραῖον βλέμμα.

Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς:

« Ἀπρυδῆσατε νὰ μένετε ἐγκλεισμένοι εἰς τὸ δωματίον; Ἀγαπᾶτε τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὴν ἐλευθερίαν; Εἰσέλθετε ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας εἶχε κρύψει τὸν δυστυχῆ φίλον σας Δελαμόλ, ἀνοίξατε τὸ ἐρμάριον, μετατοπίσατε τὸν τελευταῖον σφῆρην καὶ θέλετε εὑρεῖ, ὅτι ἔχει διπλοῦν βᾶθος· ἐντὸς τούτου ὑπάρχει κλίμαξ ἐκ μεταξῆς· λάβετε αὐτήν καὶ προσαρμύσατε εἰς τὸν ἐξώστην, δύο δὲ ῥωμαλεοὶ βραχιόνες θέλουσι κρατῆσαι τὸ ἄκρον αὐτῆς ἐντὸς τῆς τάφρου. Ἴππος, ταχὺς ὡς τὴν σκέψιν, θέλει φέρεῖ ὑμᾶς εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

« Εἰς φίλος. »

— Εἰς φίλος! ἀνεφώνησεν ὁ δούξ· εἰς φίλος! ὦ! ἠγνόουν, ὅτι εἶχον τοιοῦτον. Ἀλλὰ τίς εἶναι, λοιπόν, οὗτος ὁ φίλος, ὅστις μεριμνᾷ ὑπὲρ ἐμοῦ;

Ἐσκέφθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν· πλὴν, ἀγνοῶν τίνα νὰ ὑπολάβῃ, ἔδραμε πρὸς τὸ παράθυρον, ἀλλ' οὐδένα διέκρινε.

— Μήπως εἶναι παγίς; ἐψιθύρισε ὁ πρίγκηψ, παρὰ τῷ ὁποίῳ πρωτεύον αἰσθημα ἦτο ὁ φόβος.

Ὅπως δὴποτε, προσέθετο, δύναμαι νὰ βεβαιωθῶ, ἐὰν τὸ ἐρμάριον ἔχῃ διπλοῦν βᾶθος καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ ἡ κλίμαξ.

Χωρὶς δὲ νὰ μετατοπίσῃ καὶ λάβῃ μεθ' ἐαυτοῦ τὸ φῶς, ἀποφασίσα, πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν, ν' ἀρκεσθῇ εἰς μόνην τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀφῆς του, δύνυθύνθη πρὸς τὸ ὑποδεικνυόμενον δωματίον.

Ἠνέφξε τὸ ἐρμάριον, ἠρσύνησεν ἀπάσας τὰς σανίδας αὐτοῦ, ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς τὴν τελευταίαν, ἐπίσεν αὐτήν, διὰ τοῦ βάρους τοῦ σώματός του, καθ' ὅλας τὰς πλευρὰς αὐτῆς, ἠσθάνθη δ' ἐπὶ τέλους, ὅτι ἡ σανὶς ἀνηγείρετο.

Παραχρῆμα εἰσῆγαγε τὴν χεῖρά του ἐντὸς τοῦ κενοῦ καὶ ἠσθάνθη τὴν ἐπαφὴν κλίμακος ἐκ μεταξῆς.

Ὡς ὁ κλέπτης φεύγει μετὰ τῆς λείας του, ὁμοίως ὁ δούξ κατέφυγεν εἰς τὸν θάλαμόν του, συναποφέρων τὸν θησαυρόν του.

Δέκα ὥραι ἐσήμανον καὶ ὁ δούξ ἀνεμνήσθη τῆς ἐπισκέψεως τῶν φυλάκων του, ἐπομένως ἔσπευσε καὶ ἀπέκρυψε τὴν κλίμακα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον ἀνακλίντρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξηπλώθη.

Ἡ κλίμαξ ἦτο τόσῳ τεχνηέντως κατασκευασμένη, ὥστε ἐκρύπτετο ἐντελῶς ἐντὸς τοῦ μικροῦ χώρου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ δούξ εἶχε θέσει αὐτήν.

Τῷ ὄντι, δὲν εἶχον παρέλθει πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅτε ἐπεφάνη ὁ Μωζιρόν, φέρων κοιτωνίτην καὶ κρατῶν εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα γυμνὸν ξίφος, εἰς δὲ τὴν δεξιάν, λυχνίαν.

Ἐνῶ εἰσῆρχετο, ἐξήκολούθει νὰ λαλῇ πρὸς τοὺς φίλους του.

— Ἡ ἀρκτος εἶναι ὠργισμένη, εἶπε μία φωνή· πρὸ ὀλίγου συνέτριβε τὰ πάντα· πρόσεξον μὴ σε κατασπαράξῃ, Μωζιρόν.

— Ἀναιδῆ! ἐψιθύρισε ὁ δούξ.

— Νομίζω, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μαὶ ἔκαμῃ τὴν τιμὴν νὰ μοι ἀπευθύνει τὸν λόγον, εἶπεν ὁ Μωζιρόν προπετέστατα.

Ὁ ἔτοιμος ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν ὀργὴν του δούξ συνεκράτησεν ἑαυτοῦ, σκεφθεὶς, ὅτι πᾶσα ἔρις θὰ συνεπήγετο ἀπώλειαν χρόνου καὶ τὴν πιθανὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποδράσεώς του.

Κατέστειλε λοιπὸν τὴν ἀγανακτησίην του καὶ ἔστρεψε τὸ ἀνάκλιντρόν του, ὥστε ἔδειξε τὰ νῶτα πρὸς τὸν νεανίαν.

Ἔπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΝΥΕ ΕΥΘΥΜΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant]

— Ἄ! εἶπεν ὁ λοχαγὸς κόμης δὲ Γαράν, πῶς ἐνθυμούμαι ὡς νὰ ἦτο τόρα, κατὰ ποῖον τρόπον ἐωρτάσαμεν τὰ Θεοφάνεια! ἐν καιρῷ τοῦ πολέμου!

Ἦμην τότε λοχίας τῶν οὐσσάρων καὶ ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν περιεπλανώμενη μετὰ τῶν ἀνδρῶν μου ὡς πρόσκοπος, ἔχων ἀπέναντί μου γερμανικὴν τινα προφυλακὴν. Τῇ προτεραίᾳ εἶχομεν συναντηθῇ με μερικοὺς οὐλάνους καὶ διαξίφισθῇ μετ' αὐτῶν, ἐφονεύσαμεν δὲ ἱκανοὺς καὶ ἐχάσαμεν τρεῖς ἰδικούς μας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν καυμένον τὸν μικρὸν Ρωδεβίλ, δὲν τὸν ἐλησμονήσατε βέβαια, τὸν Ἰωσήφ δὲ Ρωδεβίλ.

Ἀνήμερα τῶν Θεοφανείων ὁ λοχαγὸς μου με διέταξε νὰ πάρω δέκα ἱππεῖς καὶ νὰ μεταβῶ ὅπως καταλάβω καὶ φυλάξω καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὸ χωρίον Πορτερέν, ἐν ᾧ εἶχον γείνη πέντε συμπλοκαὶ ἐντὸς τριῶν ἐβδομαδῶν, δὲν ἔμενον δὲ ἐν τῇ σφηκοφωλεᾷ αὐτῇ πλέον οὔτε εἰκοσιν οἰκίαι ὀρθαίαι οὔτε δέκα κάτοικοι ὅλοι-ὅλοι.

Ἐπῆρα λοιπὸν δέκα ἱππεῖς καὶ ἀνεχώρησα περὶ τὰς τέσσαρας μετὰ μεσημβρίας. Εἰς τὰς πέντε, νύκτα πλέον, ἐφθάσαμεν εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Πορτερέν. Ἐκεῖ ἐσταμάτησα καὶ διέταξα τὸν Μαρκᾶς, τὸν γνωρίζετε τὸν Πέτρον δὲ Μαρκᾶς ὅστις ἐνυμφεύθη ἔπειτα τὴν μικρὰν Μαρτελ-Ὡ-

1. Ὡς γνωστὸν τὰ Θεοφάνεια (Jour des Rois) ἐορτάζονται ἐν τῷ καθολικῷ κόσμῳ μετ' ἰδιαίτερας ὁλως μεγαλοπρεπείας, κατ' ἐξαιρετικὸν ἔθιμον, ἐπισήμως, σχεδὸν ὡς παρ' ἡμῖν ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, διὰ παννυχίδων εὐθύμων, χορῶν, συμποσίων, καθ' ἃ κόπτεται καὶ τὸ λεγόμενον gâteau des Rois, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἰδικὴν μας βασιλοπῆτταν, κτλ. Τοιαύτην δὲ τινα ἐορτάσιν Θεοφανείων κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου ἔχει ὡς ὑπόθεσιν καὶ τὸ παρὸν διήγημα, ἐν τῶν νεωτάτων τοῦ διασήμεου γὰλλου συγγραφῆς Guy de Maupassant.

Σ. τ. Μ.